

מאחרי גדר־התיל של בנין המימשל בצידון מחתנים נשים וילדים מתוך תיקווה שיקדיהם ישוחררו —

כל־הנשק המצויים בשיירה. איתנו ברכב היו שני קנים, צמודים לשני חיילים מלווים, הלבושים בשכפ"צים עבים וכבדים, והעמוסים בסנדוויצים ובקבוקי־משקה. יצאנו לדרך. התחנה הראשונה היתה מרג"עיון, לפגישה עם מפקד

לבנון רק בשיירות, כשהמינימום הוא שתי מכונות. כל אחד מאיתנו קיבל שכפ"ץ, והתכוונו לצאת לדרך, אבל אז הסתבר שזה לא כליכך פשוט. פיתאום התעוררה בעיית הקנים. וב־קנים" הכוונה קני־רובים, כלומר: מיספר

שאותו מסר לי דובר־צה"ל במטולה, ושהיה מונח כמשך כל הנסיעה על המושב ליד, ללא שימוש.

דגל פלסטיני במימשל

¶ **צאנו ממטולה בבוקר, בשיירה של שלוש מכוניות. תקנה צה"לית אומרת שמתר למכוניות (צבאיות ואזרחיות ישראליות) לנוע בכבישי**

מבחינתם, ומיהרו להסתלק מהמקום במהירות גדולה בינתיים הגיעו הנשים אל איסמאעיל סוכבוהו בככי היסטרי. אחותו לקחת את הרובה, בעטה בו והשליכה אותו למרחק על הארץ. חייו של איסמאעיל ניצלו כנס, לגמרי במיקרה. החיים שם, בלבנון, הם דבר וול מאוד. ככל רגע יכול לקרות משהו, למישהו, לאורח או לחייל צה"ל. אנחנו נסענו בשיירה אחרי משאיות החיילים. חזרנו מצידון. כששמעתי את היריות, הודרתי ללבוש את השכפ"ץ.

(המשך מעמוד 11)
מוות, נשפכו החיילים המבוהלים מן הרכבים, שכבו וכרעו לידם והמשיכו לירות לעבר השרה ולעבר איסמאעיל המבוהל. כשראו אותו מניף את ידיו לאות־כניעה, וכשהבחינו שהוא לברו ושאינו חוליית־פיגוע עוינת, עלו החיילים שוב למשאיות והמשיכו בנסיעתם רדומה. איש מהם לא טרה לגשת לשרה ולברר אם יש פצועים, אם יש מי שזקוק לעזרה. הם הורו פשוט לאלוהים שהאירוע הסתיים בשלום.

המימשל הצבאי בצידון. משמאל: נשים וילדים, שבאו לקבל את פניהם של בני משפחותיהם. ברגע שזיהו אותם התחילו לנופף בידיהם בשימחה.

אל החופש! קבוצת העצירים המשוחררים צועדת בשורה עור־פית (מימין). בבגדי־עבודה חומים. ברקע בניין